

Arrest

nr. 126 669 van 3 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 28 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. ZWART loco advocaat F. GELEYN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Chinese nationaliteit te beschikken, tot de Tibetaanse bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit Dalhousie (Chamba), Himachal Pradesh, India. U verklaarde sinds uw geboorte (°1993) tot uw vertrek in 2013 in Dalhousie gewoond te hebben. U woonde met uw familie al die jaren in een huis dat ter beschikking werd gesteld door de werkgever van uw vader en bleef ook als intern op school. Tot 2007 liep u ook school in Dalhousie. Nadat u de school verliet, ging u voor één jaar (2008-2009) naar Dharamsala, waar u leerde dansen en zingen bij een dansgroep. U huurde ter plekke een woning die betaald werd door uw familie. Nadien bent u beginnen werken in een winkel in de verkoop van cosmetica, t-shirts, ondergoed en nachtkleding. Vanaf 2007-2008 ging u 's winters ook mee naar Jaipur, Rajasthan, voor zaken, waar u woonde in een huis dat uw vader huurde. Deze professionele activiteit oefende u uit tot uw vertrek uit India.

Zowel als Tibetaanse, als tijdens de uitoefening van uw professionele activiteiten en als vrouw ervoer u discriminatie vanwege Indiërs. Daarnaast verklaarde u dat uw vriend in België woonde. Daarom besloot u India te verlaten.

In India had u een "Registration Certificate" (RC) en een "Identity Certificate" (IC).

Op 11 oktober 2013 vloog u van New Delhi naar Bangkok, Thailand en maakte daarbij gebruik van uw IC. U verbleef 20 dagen in Bangkok. Op 31 oktober 2013 vloog u met een transit van negen à elf uur op de luchthaven van Hongkong naar Italië. Van Bangkok tot Hongkong gebruikte u uw IC die de smokkelaar nu had voorzien van een cover van een Indisch paspoort. Van Hongkong tot Italië gebruikte u een Taiwanees paspoort met uw foto en gegevens, maar een andere naam. U verbleef één nacht in Italië en vloog vervolgens naar Zwitserland. In Zwitserland nam u de trein naar Frankrijk en dan naar België waar u op 3 november 2013 aankwam. De volgende dag vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw geboorteakte, attest van Central School for Tibetans Dalhousie, "Green Book", attest van het Phuntsokling Tibetan Settlement Office (CTA) Dalhousie, en een kopie van de Belgische verblijfstitel van uw vriend (Suji Chilai, B1435814).

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van subsidiaire bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC.

U verklaarde in India te zijn geboren en daar steeds te hebben geleefd tot aan uw vertrek uit India op 11 oktober 2013. Tot 2007 liep u ook school in Dalhousie. U woonde enkele jaren op de school waar u les volgde. Nadat u de school verliet, ging u voor één jaar naar Dharamsala (2008-2009), waar u leerde dansen en zingen bij een dansgroep. U huurde ter plekke een woning die betaald werd door uw familie. Nadien bent u beginnen werken in een winkel in de verkoop van cosmetica, t-shirts, ondergoed en nachtkleding. Vanaf 2007-2008 ging u 's winters ook voor vier maanden mee naar Jaipur, Rajasthan, voor zaken. Daar woonde u in een huis dat uw vader huurde. Deze professionele activiteit oefende u uit tot uw vertrek uit India. In Dalhousie woonde u met uw familie al die jaren in een huis dat ter beschikking werd gesteld door de werkgever van uw vader.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet kan ik een land beschouwen als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als "eerste land van asiel".

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt voor de verblijfsituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning verkrijgen in de vorm van een "Registration Certificate for Tibetans" (RC). Dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland hebben verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC verkrijgen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. Uit uw verklaringen blijkt dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van dergelijke RC (CGVS, pp. 8-9).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u tijdens het gehoor op het CGVS ten eerste dat de hoofdrede was dat uw vriend, Suji Chilai (Sangye Thinley, verblijfstitel B1435814) hier is. U verklaarde dat u elkaar leerde kennen tijdens het Tibetaanse nieuwjaar in 2008-2009, en dat u vanaf 2012 een relatie had (CGVS, p. 13). Het CGVS vindt het vreemd dat u uw partner en relatie niet vermeld heeft tijdens uw eerste interview bij de Dienst vreemdelingenzaken (DVZ) als reden voor uw vlucht uit India. U heeft hem daarnaast ook niet vernoemd wanneer u gevraagd werd naar landgenoten die u in België kent en uw relatie tot hen (CGVS vragenlijst). Ook in de verklaring die u aflegde bij de DVZ maakte u geen melding van deze man als partner (DVZ verklaring). Hoe dan ook, dit asielmotief ressorteert niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. U wordt immers in India niet vervolgd omwille van uw politieke overtuiging, religie, ras, nationaliteit of omdat u tot een bepaalde sociale groep behoort. Het vormt ook geen risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ten tweede stelde u dat u in India geen rechten hebt, dat Tibetanen er gediscrimineerd worden (CGVS, pp. 12-13). Gevraagd naar uw persoonlijke ervaringen hiermee, verklaarde u eerst dat dergelijke zaken u niet persoonlijk waren overkomen, maar dat uw oudere broer geen werk vond en thuis zit omdat men voorrang zou verlenen aan hun eigen

mensen (CGVS, p. 13). Deze feiten hebben dus geen betrekking op u persoonlijk. Het CGVS merkt hierover ook op dat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat India, alhoewel het de Vluchtelingenconventie niet ondertekende, weldegelijk aan de Tibetaanse bannelingen op haar grondgebied heel wat rechten verleent. In uw geval betekende dat o.a. dat u er verblijfsrecht had, geformaliseerd in een RC, en u er een internationaal reisdocument (IC) verkreeg. Daarnaast gaf u aan dat het gevaarlijk is om naar buiten te gaan, zeker als vrouw, en om zaken te doen. U verklaarde dat Indiërs vaak slechte dingen achter uw rug zeiden wanneer u alleen over straat liep. U heeft deze feiten echter nooit aangegeven aan de autoriteiten, en ook niet aan de lokale afdeling van de Tibetaanse overheid (CGVS, pp. 13-14), hetgeen afbreuk doet aan de zwaarwichtigheid van de feiten. Verder meldde u dat u ook problemen ervoer wanneer u zaken wilde doen. De eigenaar van de plaats waar u zaken deed in Jaipur zou u soms geen plaats hebben gegeven om zaken te doen, u vaak van plaats hebben doen veranderen en de prijs verhoogd hebben. U wist echter niet wie de deze eigenaar was. Gevraagd of u hier iets tegen ondernam, beperkte u zich in uw antwoord tot het vermoeden dat deze plaats aan de autoriteiten toebehoorde. U heeft de feiten ook niet aangegeven bij de Tibetaanse autoriteiten (CGVS, p. 14), wat verder afbreuk doet aan de door u vermelde problemen. Tenslotte meldde u ook dat u problemen kende met de politie. U verklaarde dat ze u tegenhielden als u over de weg reed en onterecht beoetten voor het niet aanzetten van uw lichten. Ook zouden ze smeergeld gevraagd hebben wanneer ze u onterecht beschuldigden teveel plaats in te nemen op de plek waar u zaken deed (CGVS, pp. 14-15). Meer wist u er niet over te vertellen, u heeft ook geen stappen ondernomen om er iets aan te doen. Ook hierbij kan het CGVS stellen dat dit de ernst van uw problemen ondermijnt.

Verder merk ik op dat u in Italië en Zwitserland over de mogelijkheid beschikte om asiel aan te vragen en dat u dit niet heeft gedaan (gehoorverslag CGVS, p. 18). Deze zaken bevestigen verder het feit dat u India niet heeft verlaten omwille van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omwille van het risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U hebt niet aannemelijk gemaakt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedepoteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een "Identity Certificate" (IC), ook wel "Yellow Book" genoemd, kunnen verkrijgen bij de Indische autoriteiten. Ook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een "No Objection to return to India" (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

Uit uw verklaringen blijkt dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC (CGVS pp. 9-10). Dat de smokkelaar u die IC heeft afgenomen in Hongkong en u van een Taiwanees paspoort voorzag om naar Italië te reizen is om verscheidene redenen niet aannemelijk. Ten eerste is het niet aannemelijk dat de smokkelaar u op één reis met twee verscheidene documenten, van twee landen met twee verscheidene namen laat reizen (CGVS pp. 16-17). Immers, op dergelijke reis is het ticket op slechts één naam. Het is niet aannemelijk dat de smokkelaar dergelijk groot risico op ontdekking van identiteits- en nationaliteitsfraude met de reisdocumenten zou nemen. Ten tweede is het hoogst bevreemdend dat de smokkelaar de cover van uw IC verving door de cover van een Indisch paspoort (CGVS p. 16). Ook dit verhoogt immers het risico op ontdekking van het feit dat er met uw reisdocumenten werd gefraudeerd. Ten derde bleek u amper op de hoogte van de persoonsgegevens in het Taiwanees paspoort. U verklaarde dat het iets was als 'Yongching', dat de naam veranderd was maar de rest van de gegevens de uwe waren. Ten vierde merk ik op dat u geen enkel begin van bewijs van uw reis neerlegt. Gevraagd naar uw reisdocumenten antwoordde u dat de smokkelaars in Hongkong uw IC afnamen en na aankomst hier het andere paspoort. Gevraagd of de smokkelaars nog andere zaken inhielden, zei u van niet (CGVS pp. 10-11). Toen u naar reisdocumenten, uw vliegtuigticket of een bagagelabel werd gevraagd, verklaarde u echter plots dat ook die door de smokkelaar werden ingehouden. U verklaarde toen dat de smokkelaar alles inhield (CGVS, p. 19). Gezien u steeds wijzigende verklaringen hierover waarbij u uw antwoorden voortdurend aanpast

aan de vraagstelling kan er aan de redenen waarom u geen reisdocumenten kunt neerleggen geen geloof gehecht worden.

Gelet op uw ongeloofwaardige, onaannemelijke en bevreemdende verklaringen over uw reisdocumenten ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen te verhullen.

U legt ook geen kopie van uw IC neer. En evenmin hebt u stappen gezet om uw IC eventueel van de smokkelaar terug te krijgen (CGVS p. 10). Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat niet alleen iets zegt over uw identiteit, maar evenzeer over uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Daargelaten de vaststelling dat het twijfelachtig is dat u uw IC, gelet op het belang van dit document, zomaar aan de smokkelaar zou hebben afgeven, dient voorts opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, contact kunnen opnemen met de Indische ambassade om het verlies van hun IC te melden en eventueel een duplicaat te verkrijgen. Gevraagd waarom u na aankomst in België geen stappen ondernomen heeft om een nieuwe IC te bekomen, verklaarde u dat u niet op de hoogte was van deze mogelijkheid (CGVS, p. 11). Dit is geen afdoende verklaring, gezien uit toegevoegde informatie blijkt dat deze mogelijkheid ook in het reisdocument zelf vermeld staat.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De documenten die u neerlegde vermogen niet de appreciatie van uw asielrelaas in de positieve zin om te buigen. Ze weerleggen immers niets van de bovenstaande vaststellingen.

Uw geboorteakte bewijst uw identiteit, waaraan niet getwijfeld wordt door het CGVS. Het attest van de Central School for Tibetans Dalhousie en het attest van het Phuntsokling Tibetan Settlement Office (CTA) Dalhousie vormen een begin van bewijs van uw scholing en verblijf in Dalhousie. Uw "Green Book" vormt een begin van bewijs dat u tot de Tibetaanse vluchtelingengemeenschap behoort. De kopij van de verblijfstitel van uw vriend kan zondermeer aanvaard worden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien ik India in uw geval kan beschouwen als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China, doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Uit de toelichting van het verzoekschrift leidt de Raad af dat verzoekster artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet geschonden acht, in samenlezing met de materiële motiveringsplicht, evenals de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet in samenlezing met artikel 3 EVRM.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een bundel met 16 stukken. In een aanvullende nota d.d. 2 mei 2014 wens verzoekster een correctie door te voeren ten opzichte van haar verzoekschrift, namelijk dat zij over de Chinese nationaliteit bezit in plaats van een 'onbepaalde' nationaliteit zoals zij in haar verzoekschrift vermeldde.

Verweerder voegt bij zijn nota de volgende rapporten: 'COI Focus *China/India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014', 'COI Focus *China/India/Tibet, non-refoulement in India volgens een rapport van de "Schweizerische Flüchtlingshilfe"*, d.d. 29 januari 2014' en het UNHCR-advies '*Summary Conclusions on the Concept of "Effective Protection" in the context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers*' d.d. februari 2003. In een aanvullende nota d.d. 5 mei 2014 voegt verwerende partij bijkomende nota's toe: 'COI Focus: *China – India, de nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India*' d.d. 25 maart 2014 en 'COI Focus: *China, de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China*' d.d. 25 maart 2014.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoekster "*minstens de jure over de Chinese nationaliteit beschikt*". De commissaris-generaal stelt "*zich bewust te zijn van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China*", waardoor hij in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging erkent ten aanzien van China.

Deze gegronde vrees kan luidens de bestreden beslissing evenwel geen aanleiding geven tot internationale bescherming, gezien verzoeksters geboorteland en land van verblijf, India, kan worden beschouwd als een 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de nationaliteit van verzoekster

Luidens artikel 1, A, (2) van de Vluchtelingenconventie dient het onderzoek naar een gegronde vrees voor vervolging te geschieden in functie van een terugkeer naar het land waarvan de asielzoeker "*de nationaliteit bezit*" en bij ontstentenis van enige nationaliteit "*het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had*". Inzake de subsidiaire bescherming omschrijft artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet het risico in functie van een terugkeer naar "*zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef*". Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van verzoekster of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of verzoekster de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren. Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil invoeren, moet de "nationaliteit" begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, pagina 22, § 87). In de hypothese waarin de nationaliteit van een asielzoeker niet met zekerheid kan worden vastgesteld en waarin het geen staatloze betreft, dient de asielaanvraag te worden beoordeeld op dezelfde wijze als deze van een staatloze, hetgeen inhoudt dat zij moet worden beoordeeld ten aanzien van het land waar de asielzoeker in kwestie vroeger zijn gewone verblijfplaats had (*ibid.*, p.22, § 89).

Daar waar de Raad geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit(en) of de staatloosheid van verzoekster te bepalen, behoort het wel tot zijn bevoegdheid om, op basis van de afgelegde verklaringen en neergelegde documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. In geval van twijfel over de nationaliteit van verzoekster of, indien zij er geen heeft, over het land waar zij haar gewone verblijfplaats had, komt het beide partijen toe de Raad zo precies en gedetailleerd mogelijk in te lichten over de bepaling van het land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Gezien zijn juridische en materiële situatie dit echter moeilijk kan maken en omwille van de moeilijkheid om sluitend bewijs voor te leggen, zal verzoekster desgevallend haar nationaliteit moeten aantonen louter op basis van haar verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen zijn van haar nationaliteit of, in het geval van een staatloze, van het land van haar gewone verblijfplaats.

Het komt verweerder toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat verzoekster haar nationaliteit voldoende aantoont. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dient te gebeuren, komt het haar toe dit land te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten. Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

In casu kan vooreerst worden gesteld dat de naam, geboorteplaats en geboortedatum van verzoekster niet worden betwist. Verzoekster verklaarde te zijn geboren op 19 februari 1993 te Dalhousie, India, doch over de Chinese nationaliteit te beschikken (vragenlijst CGVS, p. 1). Op die basis stelt de commissaris-generaal in zijn bestreden beslissing dat verzoekster “*minstens de jure, over de Chinese nationaliteit*” beschikt. Luidens de objectieve informatie die verwerende partij bij een aanvullende nota voegde (‘COI Focus: *China – India, de nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India*’ d.d. 25 maart 2014’) heeft het kind dat geboren wordt buiten China uit ouders waarvan beide of minstens één de Chinese nationaliteit bezit en voor zover het kind zelf evenmin een andere nationaliteit heeft verworven eveneens de Chinese nationaliteit (artikel 5 Chinese nationaliteitswet). Het administratief dossier bevat geen gegevens die aangeven dat aan dit criterium is voldaan. Zo blijken beide ouders van verzoekster ook in India te zijn geboren (Verklaring DVZ, punt 13). Hoewel verzoeksters raadsman er de Raad op 2 mei 2014 op attent maakte dat haar cliënt over de Chinese nationaliteit beschikt, bevestigde verzoekster ter terechtzitting zelf formeel dat zij niet over de Chinese nationaliteit beschikt.

Tegelijk blijkt nergens uit de verklaringen van verzoekster, noch uit de documenten die zij ter staving van haar asielrelaas voorlegde, dat zij de Indiase nationaliteit daadwerkelijk zou hebben (trachten te) bekomen.

Uit dit alles blijkt dat verzoekster noch over de Chinese, noch over de Indiase nationaliteit beschikt. Hieruit volgt dat verzoeksters asielaanvraag behandeld dient te worden als deze van een staatloze. Bijgevolg moet deze worden beoordeeld ten aanzien van het land waar zij haar vroegere gewone verblijfplaats had, met name India. Gezien India verzoeksters land van de vroegere gewone verblijfplaats is, kan dit land niet worden beschouwd als eerste land van asiel en is de toepassing van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet niet ter zake dienend. Het is wel aan verzoekster om aan te tonen dat zij India verlaten heeft uit vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of omwille van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en ook dat zij niet naar India terug kan.

2.3.2.2. Inzake de mogelijkheid van verzoekster om naar haar land van gewoonlijk verblijf terug te keren.

Verzoekster verklaarde in India in het bezit te zijn van een wettelijk verblijfsstatuut en daartoe een identiteitsdocument (RC) en een reispaspoort (IC) te hebben bekomen. Verzoekster verklaarde haar reispaspoort (IC) op de luchthaven van Hongkong, waar zij in transit was, aan een ‘smokkelaar’ te hebben afgegeven (gehoorverslag p. 9-10 en 16-17). Verzoekster meent hierop in haar verzoekschrift dat zij niet langer over de juiste documenten beschikt om opnieuw tot India te worden toegelaten en dat

zij deze documenten evenmin kan verwerven. Verzoekster baseert zich voor deze stelling op een rapport van een Zwitserse NGO waarin wordt gesteld dat *“een Tibetaanse vluchteling die India verlaat zonder IC of NORI zijn recht verliest om in India te verblijven”* (stuk B. 5).

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan de nota van verweerder blijkt dat een eventueel verlies van een IC, dan wel een illegale uitreis zonder IC, geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoekster wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, p 21-22). In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor haar onmogelijk is om de nodige documenten (IC met terugkeervisum) te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Verzoekster wijst weliswaar naar een rapport van een Zwitserse NGO waarin wordt gesteld dat *“een Tibetaanse vluchteling die India verlaat zonder IC of NORI zijn recht verliest om in India te verblijven”* (stuk B. 5), doch deze stelling is vooreerst *in casu* niet van toepassing, gezien verzoekster India verliet met in acht neming van alle administratieve plichtplegingen en haar IC slechts zou hebben afgegeven aan een 'smokkelaar' in de transitzone van Hong Kong, terwijl deze stelling daarenboven lijnrecht ingaat tegen de informatie van de commissaris-generaal, die gebaseerd is op rechtstreekse communicatie tussen CEDOCA en de Indiase ambassade. Uit die communicatie blijkt duidelijk dat de ambassade bij het uitreiken van duplicaten van een IC geen rekening houdt met de manier waarop de betrokkene India zou hebben verlaten (*ibid.* p.21). Waar verzoekster tot slot stelt dat het noodzakelijk is om een terugkeervisum te verkrijgen, en dat de commissaris-generaal *“geen garantie heeft gevraagd”* aan India om verzoekster de mogelijkheid te geven naar India terug te keren, merkt de Raad op dat uit voormelde informatie duidelijk blijkt dat Tibetanen die met hun IC wensen terug te keren dergelijke visa kunnen bekomen bij de Indiase diplomatieke post van hun verblijfland (*ibid.* p. 19). Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de objectieve informatie van de commissaris-generaal op gebrekkige of foutieve feitenvinding is gestoeld, noch slaagt zij erin om zelf met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor haar onmogelijk zou zijn, te meer daar uit de door haar afgelegde verklaringen onmiskenbaar is gebleken dat zij over een verblijfsrecht in India beschikte gelet op het feit dat zij in het bezit was van een *Registration Card* (RC) en in het verleden reeds in het bezit gesteld was van een reisdocument (IC).

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoeksters bewering niet langer in het bezit te zijn van haar IC, merkt de Raad op dat verzoekster in elk geval over de mogelijkheid beschikt om toegang te verkrijgen tot India, indien zij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat.

2.3.2.3. Inzake verzoeksters vrees voor vervolging en risico op ernstige schade ten aanzien van haar land van gewoonlijk verblijf.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster heeft nagelaten asiel aan te vragen in Zwitserland en in Frankrijk, hoewel zij daartoe de mogelijkheid had, hetgeen afbreuk doet aan haar beweerde vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade.

De verklaringen die verzoekster in de loop van haar asielprocedure aflegde laten verder niet toe te besluiten dat zij haar land van gewoonlijk verblijf verlaten heeft uit een gegronde vrees voor vervolging, noch wegens het lopen van een reëel risico op ernstige schade aldaar. Zo liet zij op de Dienst Vreemdelingenzaken optekenen dat zij bij terugkeer *“in de gevangenis terecht zal komen”* omdat haar verblijfsvergunning werd ingehouden, doch een dergelijk risico blijkt niet uit de objectieve informatie bijgevoegd bij de verweernota, zoals hoger reeds afdoende werd uiteengezet. Verzoekster liet nog optekenen dat er, hoewel haar persoonlijk niets was overkomen *“geen vrijheid is voor Tibetanen”* en dat zij *“gediscrimineerd worden door Indische mensen”*, hetgeen vage verklaringen betreffen die opnieuw niet stroken met de informatie van de commissaris-generaal.

Op het gehoor bij de commissaris-generaal verklaarde verzoekster aanvullend dat zij India had verlaten ten einde haar goede vriend S.C., die legaal in België verblijft, te vervoegen en dat zij sinds 2012 met hem een relatie heeft (gehoorverslag, p. 13). Daargelaten de vaststelling dat verzoekster dit gegeven eerder bij de Dienst Vreemdelingenzaken onvermeld liet, merkt de Raad op dat dit gegeven geen

verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch met deze van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster verduidelijkte bij de commissaris-generaal haar eerder verklaring dat Tibetanen “gediscrimineerd” worden, en verwijst daarvoor naar het feit dat “haar broer geen werk vond”. Evenmin dit gegeven kan aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging, noch van een reëel risico op ernstige schade, gezien de feiten niet persoonlijk werden ondervonden en gezien een relatief gebrek aan professionele kansen op zich niet oploopt tot ‘vervolging’ of ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Daarenboven blijkt die beweerde professionele discriminatie niet uit de informatie die verweerder bij zijn nota voegt, en waaruit daarentegen blijkt dat de Tibetaanse gemeenschap in India professioneel actief is in tal van sectoren, er socio-economisch beter aan toe is dan andere gemeenschappen en dat zij in de regio’s waar hun gemeenschap is gevestigd de controle verworven hebben over veel lokale bedrijven en zelf Indiërs tewerkstellen (‘COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, dd. 11 maart 2014’, p. 22). Verzoekster verklaarde nog dat het in India als Tibetaanse vrouw gevaarlijk is (gehoorverslag, p. 13-14), doch slaagt er niet in deze stelling concreet te maken met zwaarwichtige en persoonlijk ondergane lotgevallen en zou evenmin stappen hebben ondernomen bij de Indiase autoriteiten om haar veiligheid te garanderen. Dit gegeven is derhalve te vaag en onvoldoende zwaarwichtig om als vrees voor vervolging of als een risico op ernstige schade in aanmerking te kunnen worden genomen. Hetzelfde kan worden gesteld over de beweerde vrees van verzoekster jegens de Indiase politie, die zij evenmin met gedetailleerde verklaringen kan kaderen. Uit het geheel van de verklaringen die verzoekster in de loop van haar asielprocedure heeft afgelegd kan derhalve niet worden afgeleid dat verzoekster haar land van gewoonlijk verblijf zou hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging, noch dat zij aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

In haar verzoekschrift betoogt verzoekster bijkomend dat “Tibetanen die niet over een RC beschikken in een permanente angst leven om gearresteerd te worden en gevangen gezet te worden”. Verzoekster verwijst naar haar verklaringen en stelt dat de “levensomstandigheden bijzonder moeilijk zijn in de Tibetaanse kolonies in India”, dat “hun rechten en vrijheden beperkt worden op algemene wijze”, in het bijzonder het “recht op vrije meningsuiting, vereniging, verplaatsing, arbeid, onderwijs en eigendom”. Verzoekster meent tot slot dat de fysieke integriteit en veiligheid van Tibetanen te India worden bedreigd door Indiërs. Verzoekster verwijst voor dit alles naar de stukken die zij bij haar verzoekschrift voegt. Tot slot merkt verzoekster op dat het CEDOCA-rapport waarop de commissaris-generaal zijn oordeel baseert tot stand gekomen is op basis van gebrekkig onderzoek en dat “talrijke beschikbare bronnen op het internet de besluiten van dit rapport tegenspreken”.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op de situatie voor Tibetanen die niet over een RC beschikken, gezien zij bij het Commissariaat-generaal expliciet had verklaard wel over een RC te beschikken en uit de hoger geciteerde landeninformatie onomstotelijk blijkt dat zij dit document, in het geval het vervallen of verloren zou zijn, bij terugkeer opnieuw kan bekomen worden. Ten aanzien van de algemene mensenrechtensituatie en socio-economische omstandigheden voor Tibetanen in China, merkt de Raad vooreerst op dat het louter verwijzen naar algemene informatie waarin zij niet wordt betrokken op zich geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade vermag aan te tonen in verzoeksters hoofde, nu een dergelijke vrees of risico uit haar eigen verklaringen niet blijkt. Daarenboven staan verzoeksters bewering aangaande de preciaire levensomstandigheden van de Tibetaanse gemeenschap haaks op de levensomstandigheden die blijken uit de objectieve informatie die verwerende partij bij haar verweernota voegt. Daaruit blijkt onder meer dat de Tibetanen in de regio’s waar zij zich gevestigd hebben in een betere socio-economische situatie verkeren dan de Indiase staatsburgers zelf, hetgeen door die laatsten als onrechtvaardige discriminatie wordt aangevoeld. Het “economische succes” van de Tibetaanse gemeenschap zou te wijten zijn aan “de massale influx van buitenlandse hulp, het teruggestuurde geld van familieleden, het hoge opleidingsniveau van de Tibetaanse gemeenschap en het voor handen zijn van moderne technologie in die gemeenschap” (‘COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014’, p. 22’).

De verwerende partij ontkent in haar verweernota niet dat de vijftig jaar oude settlements intussen overvol zitten en dat de algemene crisis zich ook voor Tibetanen in India laat gelden waarbij de problemen van werkloosheid en kansarmoede vooral merkbaar is in de settlements. Echter benadrukt de verwerende partij dat uit de door het Commissariaat-generaal gehanteerde informatie blijkt dat de *Central Tibetan Administration* momenteel werk maakt van een doorgedreven aanpak om de kansen van de Tibetanen op de arbeidsmarkt te verhogen door een aantal maatregelen te nemen die de socio-economische situatie voor *New Arrivals* en voor werkloze Tibetanen moet verbeteren.

Ook het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een

overheidsfunctie) maakt geen 'vervolgning' uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de inperking van de vrije meningsuiting en het recht op vereniging voor Tibetanen die anti-Chinese demonstraties houden kan worden vastgesteld dat verzoekster nooit eerder verklaard heeft aan dergelijke acties te hebben deelgenomen. In zoverre verzoekster verwijst naar bedreiging van de fysieke integriteit merkt de Raad op dat dit evenmin blijkt uit de verklaringen van verzoekster en dat een systematische vervolging van de Tibetaanse gemeenschap door Indiase staatsburgers niet blijkt uit de objectieve informatie van verweerder. Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele daden van discriminatie kunnen rekenen op de bescherming van hun eerste land van asiel.

Verzoekster toont aan de hand van de weergegeven citaten en de bij het verzoekschrift gevoegde stukkenbundel geenszins aan dat de levensomstandigheden van de Tibetanen in India dermate slecht zijn dat er sprake zou zijn van ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen waarbij de menselijke waardigheid zou worden geschonden. Dit blijkt evenmin uit zijn verklaringen tijdens het gehoor waar zij geenszins heeft aangetoond dat zij dermate gediscrimineerd werd in India of dat haar persoonlijke levensomstandigheden dermate zouden zijn dat er sprake is van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade.

In zoverre verzoekster tot slot de CEDOCA-informatie zelf bekritiseert en zegt dat deze op basis van gebrekkig onderzoek tot stand is gekomen en in strijd lijkt met talloze internetbronnen, kan worden vastgesteld dat dit algemene kritiek betreft en dat verzoekster nalaat te preciseren welke bepalingen niet correct zouden zijn. Verweerder merkt overigens op in zijn verweernota dat de informatie gebaseerd is op een *Joint Fact Finding Mission* die heeft plaatsgehad in maart 2012 waarbij verschillende personen en organisaties werden geraadpleegd van zowel de Indiase autoriteiten en de Central Tibetan Administration alsook Tibetaanse organisaties, academici, plaatselijke en internationale organisaties en andere personen en dus niet hoofdzakelijk van de Indiase autoriteiten zoals verzoekster meent te moeten stellen in zijn verzoekschrift.

Verzoekster slaagt er aldus niet in om aan te tonen dat de algemene situatie voor Tibetanen in India dermate precair is dat zij oploopt tot 'vervolgning' of 'ernstige schade' in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, en dit noch omwille van de socio-economische omstandigheden van de Tibetaanse gemeenschap, noch omwille van het andere juridische regime waaraan zij als ingezetenen zonder de Indiase nationaliteit zijn onderworpen.

2.3.3. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar haar land van gewoonlijk verblijf, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.4. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER